

Olli Pirhonen

MINUN

TOTTENHAM HOTSPUR

COYS

Olli Pirhonen

MINUN

TOTTENHAM HOTSPUR

© Pirhonen, Olli
Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-2581-8

FINAALI

MESTAREIDEN LIIGAN FINAALI

Loppuottelu! Koko maailma seuraa tapahtumaa. Näkee Tottenham Hotspurin. Kaikki on pelissä. Mauricio Pochettinon nuori joukkue on kasvanut yhteen. Kypsynyt voittajaksi. Tämä on se hetki. Mahdollisuus. Ainutkertainen tilaisuus voittaa jotain suurta. Suurenmoista. Olen aivan täpinöissä. Jännitys kihelmöi kehossani. Ajatus mestaruudesta hivelee mielihyväkeskusta. Se olisi jotain aivan uskomatonta. Unelmien täyttymys. Ihme. Loputtoman ilon lähde. Palkinto. Pääpalkinto kaikesta siitä työstä. Sitoutumisesta. Rakkaudesta. Taidosta se ei ainakaan jää kiinni. Tahdosta. Taktiikasta tai psyykkisistä ominaisuuksista. Luovuudesta. Tottenham on valmis ottamaan ratkaisevan askeleen. Viime vuodet ovat olleet kerrassaan kutkuttavaa aikaa. Kuluttavaa. Raastavan raskasta, mutta myös äärettömän palkitsevaa. Pokaalit hollilla. Siis aivan hilkulla. Systemaattinen tekeminen on tuottanut tulosta. Synnyttänyt sankaritarinoita. Jalostanut supertähtiä. Uuden aikakauden esiinmarssi rakentuu tähän joukkueeseen. Tottenhamin lähihistorian tärkeimpään otteluun. Elämää suurempaan tapahtumaan. Vain voitto kelpaa. Anna sen tulla. Suo se meille. Kaikki on omissa käsissä. Nyt tarvitaan vain onnistumisia. Virheetöntä puolustamista. Keskikentän dominointia. Kliinistä viimeistelyä. Mielikuvitusta ja mielenhallintaa. Yksilöiden ilotulitusta. Joukkuehengen hegemoniaa. Kurinalaisuutta. Peli-ilon ilmentymää. Nappipeli. Haluan Mestareiden liigan voittoa enemmän kuin mitään muuta. Epätoivoisesti, mutta intohimoisesti. Valtava lataus! Finaalin alkuun oli aikaa enää kymmenen... vuorokautta.

IDENTITEETTI

Viimeinen viikko mateli, mutta meteli yltyi. Olin äänessä. Alati. Hehkutin ja hekkumoin. Väsymykseen asti. Samaan aikaan Suomi sekosi kiekkojellonien maailmanmestaruudesta. En syytynyt kisoihin. Miksi olisin? Lojalisuudesta suostuin sentään katsomaan loppuottelun lasten kanssa. Syrjäsilmillä tosin. Liina ihmetteli, miksi en ilakoi muiden mukana? ”MM-kulta ei merkitse mulle mitään. Kyllähän sun pitäisi tietää se. En mä Jellonista innostu. Ihan sama, miten ne pärjäävät. Voittavat tai häviävät. Mietin vain Tottenhamia”, vastasin vaimolleni. Hän pettyi kuulemaansa. Melkeinpä suuttui. Kyseenalaisti isänmaallisuuteni. Kiukku kampesi viiveellä. Seuraavana päivänä iskin vastapalloon: ”On se kumma, kun mikään ei kelpaa. Valitat aina, kun riehaannun Tottenhamin voitosta. Iso mies. Lapsellista. Kasvaisit aikuiseksi. Sitten kuitenkin oletat, että vetäisin kunniakierroksen talon ympäri. Tanssahdellen. Keskellä yötä. Mörkö-huudoin. Taputtaisin ja laulaisin. Kakkospäivänä ulos. Torille juhlimaan. Älä naurata! Miten sulla on pokkaa sanella, milloin ja minkä takia mun pitäisi iloita. Mä kuules rakastuin Totten-

hamiin pikkupoikana. Pikkupoikana! Etkö sä vieläkään ymmärrä, mitä Spurs merkitsee mulle? Se on elinikäinen side. Liitto. Tottenham on osa mun identiteettiä.”

Valmistauduin myös pahimpaan. Masennusjaksoon. Tarjolla oli taivas tai helvetti. Pochettinon alaisuudessa Tottenham ei ole voittanut pokaalin pokaalia. Viimeiset viisi vuotta ovat kuitenkin olleet parasta Tottenham Hotspuria. Koskaan. Spurs on vakiinnuttanut paikkansa Mestareiden liigassa. Valioliigan kärkikahinoissa. Nämä kaksi kilpailua ovat olleet Pochettinon asettama päätavoite Tottenhamille. Kuten nuorten pelaajien sisäänajo. Raakileista onkin kehittynyt supertähtiä. Siirtoikkunoista tulonlähteitä. Pelaajien markkina-arvo hipoo jo pilviä. Eikä Tottenham ole ostanut ainuttakaan pelaajaa puoleentoista vuoteen. Kaksi FA Cupin välierää ja Liigacupin finaali ovat pelkkä sivuseikka. Tottenham halajaa jotain muuta. Isompaa. Parempaa. Merkityksellisempää. Lauantaina siihen on ainutkertainen mahdollisuus. Paras tilaisuus. Mestareiden liigan voitto on yhdestä pelistä kiinni. Unelmapelin päässä. Kalusin kynnet loppuun. Tutisin jännityksestä. Spurs-app näytti lähtölaskennan: *2 days, 12 hours, 9 mins, 5 secs*. Joukkue oli jo Espanjassa.

*Oh when the Spurs, go marching in,
Oh when the Spurs, go marching in,
I wanna be in that number,
Oh when the Spurs go marching in.*

Massiivinen pettymys kolkutti ovella. Todennäköisyydet puolsivat sitä. Suosikinviitta ei istunut Spursille. Ei millään ilveellä. Altavastajia oltiin. Varauduin vastoinkäymisiin psyyken puolella. Haastava kesäkuu edessä. Mielen matalapainetta ja kiukunpuuksia. Itsesäälän syövereitä. Vitutuksen puhureita. Varustauduin akuuttiin tunne-elämän häiriöön välittömästi pelin jälkeen. Ehta ensiapulaukku piti sisällään ne tärkeimmät: yöpalaksi lakritsijäätelöä. Joku uutuusmaku. Ja tietty Aino Laku. Paras jäätelö maan päällä. Suklaata! Levy Marabou minttukrokanttia ja Snickers. Päälle suolapala. Chili-tonnikala-aurajuusto -lämpsät. Tunnesyöpöttelen niin paljon kuin kykenen. Surusta suunniltani. Mestaruushaaveiden hautaamista voi verrata tuttavanehehtymiseen. Menetys tuntuu kropassa ja pääkopassa. Emotionaalisella tasolla käyn pohjalla. Kyynelehdin vailla volloitusta. Tyynyliina kostuu kauan ennen unen saapumista. Ei toivoakaan nukkumisesta. Jaloittelen aikani. Kumoon kannullisen jäävettä. Kenties kirjoitan. Pahin on kuitenkin vielä edessä. Seuraava päivä on helvetillinen. Todennäköisesti rankaisen itseäni hölkäämällä. Seitsemän kilsan lenkillä. Se vie terän pahimmastakin vitutuksesta. Puhelin kiinni useamman vuorokauden. Sosiaalinen elämä minimissä. Töissä selviytymistä. Kotona kurjaa. Kirjoittamista. Tiivistin asian tukihenkilöilleni: ”Surutyötä tehnyt pitkin päivää. Valmistaudun jättimäiseen pettymykseen. Finaalitappio musertaa mut täysin. Totaalisesti.” Jari Tapani vastasi ripeästi: ”No kyllä se valitettavasti on se todennäköisin skenaario.” Puntaroin vaihtoehtoja. Jari Tapani oli kutsunut minut luokseen lauantaik-

si. Hän oli hiljattain ostanut omakotitalon kakkoskodikseen. En ollut vielä piipahtanut siellä. Oma koti vaikutti kuitenkin turvallisemmalta ympäristöltä: ”Joudun perumaan sen kisastudion. Mä en ole ihan terve. Henkisesti. Olen emotionaalisesti epävakaa. Tunemyrskyn armoilla. Vietävissä. Finaali on kieltämättä kova paikka psyykelle.” Sääli. Tämä oli kuitenkin paras ratkaisu tähän paikkaan. Ehdottomasti.

Jari Tapani on ollut läheinen ystäväni vuodesta 1994. Intohimoisin suhtautuminen ruokaan. Paras tietämäni kotikokki. Kävelevä keittokirja. Kulinaristi. Himogrillaaja! Jari Tapani kykenisi loihtimaan alan tv-ohjelman tai pyörittämään omaa ravintolaa. Itse asiassa, hänen elämäkertansa olisi todella mielenkiintoista luettavaa siinä missä pikkuveljenikin. Maailman paras rallikuski. Oman tiensä kulkija. Tyydytään kuitenkin yhteen maistiaiseen kummaltakin. Kortti-ilta Sipoon mökillä yltyi sanasodaksi autonkäsittelyn aakkosista. Vauhdin hurmasta. Pelimerkkien sijaan nokiteltiin ajotaidoilla. Panoksena kunnia. Mikroautoilu ulkoradalla tai ”tyypit” hiekkakuopalla eivät riittäneet veljelleni, joka ehdotti eräälle kiistakumppanilleen takuuvarmaa tapaa paremmuuden selvittämiseksi: ”Ruuvimeisselit käteen ja kisa siitä, kumpi on ensin Oulussa.” Voitto se on luovutusvoittokin.

Ympäri maailmaa mitä upeimmissa Michelin-ravintoloissa herkutellut Jari Tapani oli houkuttellut minut mukaansa yhteen niistä: Ristorante Esplanad sijaitsi aivan Gardajärven rannalla. Puitteet olivat siis sanalla sanoen fantastiset. Jo listan ulkopuolinen alkupala, minikokoinen kalamurekehampurilainen, oli taivaallinen suupala. Leipiintyneenä ammattikokkina olin untuvikko hänen maailmassaan. Annokset ylittivät ymmärrykseni. Tyydyin peesaamaan parempani vanavedessä. Syödä sentään osasin. Arvioimme maku-maailmaa ja pisteytimme annoksia. Toinen tai kolmas välispiikkinä toiminut yllätysannos sisälsi taikatempun. Tarjoilija asetteli lautaselle valkean tabletin ja lorautti hieman vettä sen päälle, jolloin nappi nousi pystyyn kuin kalteva torni. Ihmettelimme ilmestystä yhdestä suusta. Pelkistetty paalu ilman piperrystä. Jari Tapani ehti ensin. Hän ei jaksanut enää arvuutella raaka-ainetta tai valmistusmenetelmää vaan nappasi sen suuhunsa. En ikinä unohda hänen ilmettään. Todella näkemisen arvoinen irvistys. Desinfointiaineella kyllästetty käsipyyhe aikaansai melkoisen shokkireaktion. Lievästi sanottuna. ”Mitä viiniä sä suosittelisit tuon rätin kanssa” -kiusoittelu ynnä muut kuittailut lukuisine variaatioineen olivat enemmän kuin paikallaan. Lähes yhtä nolo episodi sattui tosin heti seuraavana päivänä, kun tungin epähuomiossa kymmenen euron setelin tietullin kolikko-automaattiin. Menetin rahat, mutta en sentään yrittänyt syödä pyyheliinaa. Jari Tapanin kasvojen väänteet ovat piirtyneet kovalevylleni ikuisiksi ajoiksi. Kyseinen tapahtuma saakin yhä vedet silmiini, mutta kauankohan Ouluun olisi ajanut talla pohjassa?

Kiirastorstai kääntyi ehtoon puolelle. Kaksi vuorokautta kaiken pahan realisoitumiseen.

Arvailut avauskoonpanosta kävivät kuumana. Kaikki vaativat Lucas Mouraa avaukseen. Kyseenalaistivat Harry Kanen iskukyvyn loukkaantumisen jäljiltä. Moni näkisi hänet supervaihtomiehenä. Entä Kieran Trippier? Mikä olisi paras ryhmitys alakertaan? Kuka Moussa Sissokon kaveriksi keskikentän pohjalle? Viimeaikaisten esitysten ja loukkaantumisten varjolla jättäisin penkille avauksessa usein esiintyneitä sotureita (Eric Dier, Harry Winks, Erik Lamela, Victor Wanyama, Davinson Sanchez). Voitto kelpasi hinnalla millä hyvällä. Tyylistä viis. Tapa hävitä oli taasen hyvinkin merkityksellistä. Ainakin minulle. Reilu tappio selkeästi paremmalle joukkueelle on ihan hyväksyttävää. Ok. Pulinat pois. Leuka pystyy. Räikeät henkilökohtaiset virheet tai oikeusmurha olisivat liikaa. Ne kirpaisevat eniten. Jäävät kytemään katkeruudeksi. Kyynisyudeksi. Uskoinko mestaruuteen? Tunnelmat olivat vaihdelleet ääripäästä toiseen. Puhutaan kuitenkin kaikkien aikojen laadukkaimmasta remmistä. Joukosta taiturimaisia taistelijoita, jotka ovat saaneet palvella Spursia. Valmentajasta nyt puhumattakaan. Haluaisin uskoa, mutta... Tottenhamin taaperus on lamaannuttanut minut lukuisia kertoja. Se on jättänyt jälkensä. Henkiset arvet muistuttavat minua katkerista tappioista ja surkukupaisista vuosikymmenistä.

USKO

Usko on ollut koetuksella, vaan ei kristinuskko. Eihän minulla ollut mitään käsitystä siitä, kuinka vaikuttava kokemus musaluokkalaisten joulukonsertti voi olla. Kirkossa. Ensimmäinen kerta oli se kaikista koskettavin. He lauloivat kuin enkelit. Etenkin oma tyttäreni. Maailmani. Laulun läpi tunkeutunut hymy. Taivaallista. Sittemmin olen päässyt nauttimaan kyseisen kokoonpanon keikkoja tasaisin väliajoin. Ammattimainen ote ilmenee luontevana esiintymisenä. Eräänkin perhemessun fiilis oli harras ja miellyttävä. Paikalle oli haalittu kivasti porukkaa. Kesken kaiken eteeni työnnettiin haavi. Tyrmistyn eleestä. Loukkaannun. Itseni, ja vähän muidenkin puolesta. Miten ihmeessä upporikas instituutio kehtaa lypsää lapsiperheiden viimeisiä roposia. Nyt ovat roolit menneet sekaisin. Eikö kirkon pitäisi ojentaa auttava kätensä kerjuun sijaan? Olen maksanut kirkollisveroa pienen ikäni, joten kolehti sai arvatenkin sappeni kiehumaan. Se on ohi nyt. Viimeiset pari vuotta olin jo ehtinyt harkita eroa, mutta Herran pelko oli aina estänyt aikeeni. Kirkon historia on vähintäänkin kyseenalainen. Halveksin tekopyhyyttä. Esimerkiksi katolisen kirkon pedofiilipappeja ja kirkon tapaa suojella seksuaalirikollisia. Lopulta itse toimenpide kesti vain joitakin sekunteja. Kirkon lähettämä kirje jaksaa hämmästyttää yhä. ”Mitä kaikkea hyvää seurakunnat tekevät” -alustuksen jälkeen kirkko esitti pahoittelunsa, koska en ollut löytänyt paikkaani kirkossa. Siis mitä? Kuuluin kuitenkin kirkkoon yli neljäkymmentä vuotta. Kirje jätti sellaisen vaikutelman, että olisin haahuillut yhteisössä kuin eksynyt lammas kaikki nämä vuosikymmenet. Suhteeni Ju-

malaan ei liity juurikaan kirkkoon. Eikä edes siihen, että voin lukematta lytätä Raamatun roskaksi. Tulin uskoon seurakunnan kerhossa. Kuusivuotiaana. Rukous on oiva avain sielunrauhaan. Yleisimmin monologista välittyy kiitos Yläkerran Herralle huolenpidosta ja koko perheen siunaamisesta. Kiitollisuudesta. Lapsenusko on kannatellut minua kaikki nämä vuodet. Se ei kyseenalaista eikä horju vaan on mutkaton, aito ja vakaa.

Mitäs jos -puhe kiihtyi ympärilläni. Itsekin mietin, mitä tekisin, jos Spurs sattuisi valloittamaan Euroopan. Porukka puhui mestaruustatuoinnista. Aika moni lähti mukaan siihen. ”Tosifanin erottaa tatskasta. Joukkueen logo iholla on osoitus todellisesta sitoutumisesta. Se kulkee aina sun mukana”, Lungi haastoi. Hän tykkää heittää melko provo-soivaa läppää. Tässä kulkee rajani. En vain pidä tatuoinneista. Tottenhamin tekstiileistä sitäkin enemmän. Toinen syy on kosmeettinen. Ihostani ei varmaan löydy yhtään hyvää kohtaa, johon mustetta voisi pistää niin, että sitä ei osuisi luomiin. Minulta on leikattu aika monta luomea. Suurin osa kahteen kertaan, koska niissä on ilmennyt solumuutoksia. Ihosyövän riski moninkertaistuu vuosi vuodelta ja pakottaa pakoilemaan suoralta auringonvalolta. Lomamatkat Mauritiukselle ovatkin vaihtuneet Lontoon reissuihin. Viimeisen kerran otin aurinkoa loppukesän korvilla. Toissavuonna. Töissä. Vain hetkeä ennen uutisia solumuutoksista ja syövän esiasteista. Sopukan (Ensi- ja turvakotien liiton kurssikeskus) asiakkaat olivat viihtyneet tavanomaisen erinomaisesti. Herkuista notkuvat pöydät avittivat heidän aktiivista yhdessäoloaan. Tällä kertaa meillä raikui ahkeran treenaamisen sinfonia. Kuorolaulun kuunteleminen aikaansai nautinnollisia väreitä. Vielä enemmän nautin täydellisestä hiljaisuudesta, joka laskeutui leirin loppumisen myötä. Normaalisti minulla on kova hoppu kotiin, mutta tällä kertaa suljin vain ruokasalin ovet ja hiippailin takapihalle. Otin aurinkoa ketarat ojossa. Puoli alasti. Useamman tunnin ajan. Ihanaa. Kesän aikana hankkimani rusketus sai taas yhden säväyksen lisää.

Viime kesä menikin aurinkoa pakoillen. En ole harkinnut aurinkorasvaa. Kuin kortsul-la vetelisi. Ei kiitos. Elämä on luopumista. Ensin lähtivät hiukset. Pälvikalju harmittaa yhä. Harva se päivä. Ei siihen totu. Ikinä. Sitten loppui auringonpalvonta. Lämmön nautinnollinen hyväily, mutta myös itsetuntoa nostattava rusketus. Etenkin kasvoilla. End of an era. Pientähän tämä on aggressiiviseen ihosyöpään verrattuna. Pysyisi vain poissa. Lisääika tulisi tarpeeseen. Matka on vielä kesken.

Minullekin kaupattiin aikoinaan jos jonkinmoisia eläkesäästötilejä hyvinkin yltiöpositiivisin ottein. Vastasin huutoon toteamalla, että lähtökohtaisesti se kuulosti harvinaisen typerältä idealta. En ole koskaan pitänyt elämää niin itsestään selvänä, että rohkenisin kuvitella itseni ikäloppuna eläkeläisenä. Olisi lottovoitto olla ylipäättään hengissä yli kuusikymppisenä. En ehkä vieläkään kykene heittäytymään varauksettomaan iloon ja riemuun tarpeeksi usein. Niin kuin esimerkiksi Spursin pelin aikana. Hihkuminen ja hekumointi tuntuu hyvältä. Soisin löytäväni vastaavanlaista sielunravintoa myös muualta. Tällä hetkellä kuljen elämyksestä elämykseen juuri Tottenham Hotspurin kanssa.

Jari Tapani lupasi laittaa korkin kiinni mestaruudesta. Itse harkitsin juuri päinvastaista. Olen ollut absolutisti reilut kymmenen vuotta. Kyseisen haamurajan jälkeen olo oli tyhjä. Paluu kohtuukäyttäjäksi kutkutti mieltä. Aikansa kutakin. Olen jo useamman kuukauden odotellut sopivaa hetkeä. Syytä. Olisi korkea aika korkata. Tottenhamin kunniaksi. Jos vain Spurs kykenisi vielä yhteen sensaatiomaiseen esitykseen. Kyse oli vain siitä, millä setillä aloittelisin tämän todella pitkän tauon jälkeen. Kymmenen vuotta! Voitteko kuvitella? Baarikaappiini oli kertynyt parisenkymmentä litran pulloa laatuviskejä ja muita teräviä. Malibu oli miedoimmasta päästä. Taivaallista tavaraa colan kanssa. Kuten myös Absolut Vanilia. Raakana: Chivas Regal 12. Aberfeldy 18. Monkey Shoulder. Valinnanvaraa riitti. Oli vain tehtävä päätös, minkä drinkin nauttisinkin ensimmäisenä.

Sotien jälkeen Tottenham on voittanut pokaalin jokaisella vuosikymmenellä. Tämä olisi vihoviimeinen mahdollisuus pitää putki päällä. Tottenham voitti Englannin liigamestaruuden 1951 ja 1961. Tottenham on ensimmäinen ja toistaiseksi ainoa liigan ulkopuolinen FA Cupin voittaja. Kaiken kaikkiaan Spursilla on kahdeksan FA Cupin voittoa ja neljä Liigacupin pyttyä. Tottenham on ensimmäinen brittiläinen joukkue, joka saavutti Eurocup-voiton (Cup-voittajien cup 1963). Niin ikään ensimmäinen jengi, joka voitti tuplamestaruuden (1961) ja ensimmäinen brittiläinen joukkue, joka voitti kaksi erilaista pokaalia Euroopassa! Spursin euromenestystä täydentävät nimittäin kaksi mestaruutta UEFA Cupissa. Tottenham Hotspur on edelläkävijä. Muun muassa ensimmäinen Englannin liigan seura, joka listautui Lontoon pörssiin. Kunnian vuosista on kuitenkin vierähtänyt tolkkuttoman pitkä aika. Mestareiden liigan pokaali olisi ensiarvoisen tärkeä saavutus koko yhteisölle.

Jari Tapani harkitsi muuten tuota tatskaa. Me molemmat lupasimme toteuttaa puheet mestaruuskellosta. Olimme suunnitelleet sitä viimeiset kolme vuotta. Siistein kello mitä markkinoilta löytyy on kelloseppä Stepan Sarpanevan käsityötä. Olen ihastunut ikihvyiksi emalipohjaiseen kellotauluun, jossa kullasta stanssattu ”Kuunaama” liikkuu kuunkierron mukaan. Tapasin Sarpanevan Lungin ja Jari Tapanin kanssa, jotka ovat kellomiehiä. Sarpaneva oli Lungille entuudestaan tuttu kaveri. Jari Tapanilla taasen on huomattavan arvokas kellokokoelma. Oli nastaa tutustua hänen pajaansa ja rupertella niitä näitä. Neuvottelimme myös alustavasti Tottenhamin mestaruuskellosta, johon halusimme investoida, mikäli Spurs vain hoitaisi oman osuutensa diilistä. Kolme kautta olemme kytänneet saumaa päästä suunnittelemaan uniikkia mestaruuskelloa. Sininen pohja yhdellä pienellä tähdellä, kun kerran ensimmäisestä Mestareiden liigan voitosta on kyse. Rakas Spurs-logo näkyvillä näkyvällä paikalla. Tyylikkäästi kirjailtu THFC. Tai kenties COYS. Ehkäpä hyvin pienellä: Tottenham Hotspur. Toiselle puolelle asianmukainen kaiverrus. Kaunisti.

Mittatilaustyönä tehtävä tiuku on kieltämättä tyyris, mutta pitänee markkina-arvonsa enemmän kuin hyvin. Sarpanevan kellojen hinnat saattavat hyvinkin nousta käyttövu-

sien mukaan. Meidän mestaruuskellojen pyynti pyöri arviolta 30 000 euron kieppeillä. Kappaleelta. Jari Tapani lupasi lainata minulle kellorahat nollakorolla ja pitkällä maksuajalla.

Vai sittenkin valkoinen kellotaulu? Kilpilogolla. Vaikea valinta. Vatsanpohjassa kihelmöi. Elettiin finaalin aattoa.

Come on you Spurs!
Come on you Spurs!
Come on you Spurs!

MESTAREIDEN LIIGA

Pelipäivä! Aamusella lasten todistusten jako. Elämä ei ole hassumpaa, kun saa kesäloman aloittaa... Teddyn kuudennen luokan ope luki lyhyen värssyn, joka osui ja upposi. ”Jos et voi olla mänty, ole pensas” -tyylinen alku siivitti tarinaan, joka korosti yksilön ainutkertaisuutta. Kannusti tavoittelemaan parasta versiota itsestään. Teddy kehittyi omaan tahtiinsa. Hänellä ei ole luontaista kiinnostusta uuden oppimiseen. Muuttuukohan asenne yläasteen myötä?

Yksi asia ei ollut ennallaan tyttäreni ensimmäisen koulupäivän jälkeen. Muistan yhä Tiinan ilmeen. Riensin häntä vastaan pihalle, polvistuin ja levitin käteni hymy huulillani. Valmistauduin vastaanottamaan hänet syliini ja huudahdin: ”Onneksi olkoon Tinnu, ismän koululainen.” Tiina pysähtyi ja muuttui vakavaksi. Hän pidätteli itkua ja oli poissa tolaltaan. Vilkaisi taakseen ja näki kauempana muutaman luokkakaverin. Katsoi minua vaikeana, tuomitsi käytökseni ja käveli nopeasti ohitseni. Isän ja tyttären julkiset hellyydenosoitukset loppuivat siihen paikkaan. Tiinan seitsemännen luokan todistuksessa komeili yksitoista kymppiä! Uskomaton suoritus. En olisi ikimaailmassa kyennyt moiseen. Lähellekään. Seiska oli minun kymppini. Ainoa poikkeus oli liikunta. Tavoittelin täydellisyyttä. Tein kaikkeni kympin eteen. Kohtalokseni koitui opettaja, joka ei suonut sitä tunnustusta kenellekään. En koskaan yltänyt kympin oppilaaksi liikunnassa. Pettymys muuttui järkytykseksi, kun kuudennen luokan kevättodistuksessa luokkamme priimus arvioitiin kanssani yhtä eteväksi liikunnassa. Hän oli minua huomattavasti huonompi lajissa kuin lajissa – innostuksesta ja omistautumisesta puhumattakaan – mutta niin vain meille molemmille napsahti liikunnasta yhdeksän. Se oli räikeä vääryys. Henkistä väkivaltaa!

Puoliltapäivin nautin kaksi tuopillista kahvia. Maidolla. Luin jostain, että kahvinjuonti puolittaa itsaririskin. Myös alttius vaipua masennukseen on huomattavasti pienempi

kahvinlittkijöillä. Aloinkin ryytämään kahvia siltä seisomalta. Ikää oli silloin mittarissa jo 39 vuotta, mutta parempi myöhään kuin lepositeissä. Juon kahvini nopeasti. En koskaan tottunut pitelemään kupposta kädessäni. Halusin siitä eroon sekunneissa. Sosiaalisuudesta viis. Pari kolme vuotta meni rattoisasti erilaisista kahveista nauttien. Pidättäydyin visusti suodatinkahveissa, koska LDL-kolesteroliarvoja nostattava aine jää tällöin suodattimen satimeen. Monimuotoisiin makuvivahteisiin tuli ammottava aukko, kun kuulin kaikista terveellisimmästä kahvista: mitä matalampi paahtoaste, sitä enemmän flavonoideja. En ole sen jälkeen ostanut muuta kahvia. En yksinkertaisesti pysty kumoamaan kotioloissa tummapaahtoista kahvia, vaikka se kuinka hyvältä maistuisikin. Maksimaalinen hyöty menee nautinnon edelle. Valitettavasti. Neljän vuoden runsaan käytön jälkeen aloin kärsiä kahvipäänsärystä. Se hiipi kuin varkain, jos en saanut kofeiiniannostani juuri oikeaan aikaan. Olin narkkari. Aineen vanki. Tiedostin, että näin ei voi jatkua. MM-kisojen lattean Belgia–Englanti -pronssiottelun jälkeen café latte sai jäädä. Tein päätöksen: ei koskaan enää. Lopetin kahvin kittaamisen kuin seinään. Kolmen vuorokauden armoton hedarihan siitä seurasi. Kärsin melkoisista vieroitusoireista. Henkinen irrottautuminen tapahtui ajan kanssa. Puhutaan kuukauden päivistä. Lopulta olin kuivilla. Ehdinköhän olla kokonaan ilman kahvia puolisen vuotta. Sitten eräs heikko hetki töissä saatteli minut takaisin kahvin pauloihin. Se nousi heti päähän. Seitinohuet! Kerta riitti. Jäin heti koukkuun. Ajattelin automaattisesti, koska saisin taas nauttia kahvia. Siitä lähtien olen suonut itselleni annoksen ihanuutta kerran viikossa. Neljä viisi mukillista naamariin alle minuutissa. Taattu päihtyminen. Eikä vieroitusoireita. Sydämentykytystä ja pahoinvointia, tietty, mutta riippuvuudesta kertovaa päänsärkyä ei laisinkaan. Ihanaa. Tämä on paras vaihtoehto minulle. Kellotan kahvinjuontini kuin perjantaipullon. Maistuu! Mainostinkin kehittelmäni systeemiä aivan kaikille. Tälläkin kerralla kahvi teki tehtävänsä. Oitis.

Olin suunnitellut aktiivista lauantaista ennen illan jännitysnäytelmää. Jotenkin siinä kävi niin, että lojuin vain kotosalla. Lähinnä Facebookissa. *We are Tottenham Hotspur - ja Glory, Glory, Tottenham Hotspur* -sivustoilla. Finaalihehkutus oli ennenkuulumatonta. Miljoonat fanit olivat aivan täpinöissään. Katsoin useamman kerran ”*We Are Tottenham Hotspur*” -pätkän Youtubesta. Muutama kuukausi sitten sain viimein liittyttyä Spurs Finland -jäsenyhdistykseen. Myös siinä ryhmässä riitti fiilistelyä. Päivä menikin odotellessa. Upean CL-matkan kertaamisessa. Näin minä elin nämä kaksitoista ottelua ennen finaalia. Neljä tuntia lähetykseen, viisi alkuvihellykseen.

Miellyttävä ilta mökillä. Raukea olo saunomisesta ja merivedestä. Alkulohko polkaistiin käyntiin San Sirolla. Spurs vei Interiä miten tahtoi. Christian Eriksen avasi maalihanat. Pitikin sattua. Vieläpä syntymäpäivänäni. Mahtava lahja riistettiin minulta aivan ottelun lopussa. Kaksi omiin ja kotimatikalle. Tyhjin käsin.

Barcelonan vierailu Wembleyllä oli hurja – kurja kokemus. Barca teki neljä! Kaikki meni pieleen. Alusta alkaen. Melkoinen selkäsäuna. Kanen ja Lamelan osumat eivät riittäneet mihinkään. Barca on tyystin eri kaliiberia kuin Spurs. Joukkueiden välinen taasoero on valtava. Kiva olla karkeloissa mukana – osallistua. Mestareiden liigan finaalista saati mestaruudesta on kuitenkin täysin turha haaveilla. Niin ei tule koskaan käymään.

PSV:n johtomaali kuvasti Tottenhamin taivalta tämän kauden Mestareiden liigassa. Ei tästä mitään tule. Toby Alderweireld yritti ehtiä laukauksen eteen, mutta pallo kimposi hänen jalastaan yli hölmistyneen Hugo Lloriksen. Tottenham kampesi itsensä väkisin peliin mukaan: Lucas Trippierin syötöstä ja Kane Erikseenin tarjoilusta. Elintärkeät kolme pistettä pitäisivät Spursin jatkohaaveet elossa. Ottelun lopussa taivas musteni. Lloris lensi ulos suoralla punaisella. Michel Vorm tuurasi tapojensa mukaisesti. Seurasi hölmistyneenä, kun vastustaja tekaisi räkämaalin. Kausi ohi. Vittu mitä paskaa.

Näin käytännössä jokaisen Tottenhamin pelin kuluneella kaudella. Tv-tarjonta oli ruhtinaallista. Ne muutamat hassut ottelut, jotka eivät yltäneet taivaskanavien tarjontaan, ongin jostain nettisaitoilta. Tottenhamin kuolemanottelu PSV:n isäntänä lukeutui jälkimäisiin. Nettiyhteys pätki yhtä pahasti kuin Hotspurin peli. Mielestäni Spurs puolusti kulmapotkuissa luvattoman heikosti läpi kauden. Luokattomasti. Lisäksi takaraivossa jäyti aikainen herätys: 05.22. Päädyin puoliajalla ratkaisuun, jota kadun yhä. Luovutin. Jätin uppoavan laivan. Painuin pehkuihin. Missasin Tottenhamin ihmepelestumisen á la Harry Kane. Spurs oli hengissä. Hengityskoneessa tosin. Jatkoonpääsy oli kuitenkin mahdollista. Teoreettisesti.

Tottenham Hotspur – Inter Milan. Lontoon Wembley. Elintärkeä 1–0 -voittomaali oli kerrassaan nautinnollista katsottavaa. Sissoko syötti pitkän kuljetuksen jälkeen omille! Dele Alli otti pallon haltuun, kääntyi ja jatkoi hallitusti heti toisella kosketuksella Erikseenille, joka viimeisteli kylmähermoisesti maalin kattoon. Taidokas hyökkäyskuvio. Ihanaa. Muhahaa...

Camp Nou lienee pahin paikka maailmassa mitä tuleman pitää vierasvoittoon. Se vaadittiin, mikäli Spurs mielisi jatkoon. Barcelona meni alussa johtoon. Se siitä sitten. Ottelun aikana olin äärimmäisen pessimistinen. Kausi ohi. Lucasin myöhäinen tasoitus antoi pientä toivoa, mutta kaiken järjen mukaan sen ei olisi pitänyt riittää jatkoon. Olin täysin varma, että Inter hoitaa oman leiviskänsä PSV:tä vastaan. Maalipaikkoja oli kuulemma siunaantunut Milanon illassa lukuisia. Tasapeli Barcelonan kanssa. Kättelyt. Naamat peruslukemilla, kunnes englantilaisten katsomonosa repesi riehakkaaseen juhlintaan. Inter oli jäänyt tasuriin. Tottenham eteni jatkoon lohokosta! Helpotuksen huokaus oli täynnä tunnetta. Hyväilevä aalto värisytti kehoani. Voiko tämä olla totta? Uskomatonta! Kyllä kaikki aina järjesty. *TTID – Tottenham Till I Die. Spurs forever.*

Juuri ennen Dortmund -ottelutarjaa tuumailin Spursin mahdollisuuksia viedä koko roska nimiinsä. Tiirailin kertoimia. Fiilistelin. Pelkästään mukaan pääsy pudotuspeli-vaiheeseen tuntui mestaruudelta. Se oli erittäin palkitseva olotila. Etenkin, kun syksy lähti vähintäänkin mollivoittoisesti. Kolmesta ensimmäisestä ottelusta yksi vaivainen piste. Alakanttiin menneiden kamppailujen jälkeen jatkoonpääsy oli enää teoreettista. Spurs kamposi itsensä mukaan karkeloihin Kanen viimehetken maalilla Wembleyllä PSV:tä vastaan. Tottenham ei tietenkään lukeutunut Mestareiden liigan voittajasuosikeihin, mutta sille annettu kerroin oli vähintäänkin huppea. Tiedustelin Jari Tapanin ja Lungin halukkuutta pikavoittoon: ”Kuka lähtee mukaan kilon kimppaan Tottenhamin mestaruudesta? Come On You Spurs.” Ei vastakaikua. ”Hä? Ilmaista rahaa! No, otetaan me sit se Jari Tapanin kanssa kiinni. 500 euroa mieheen. 26000 euron tili mestaruudesta! Maistuu. COYS.” Ei vielä kukaan tärpännyt. Niinpä riensin kauppaan viimeisillä hetkillä. MM-kisahuuma lähti kesällä lapasesta, joten olin asettanut Veikkauksen pelitilille vuoden porttikiellon. Taas. Otin kiinni Tottenhamista tarjotun huppean ylikertoimen 133 eurolla. Se tiesi 3458 euron lunastusta, mikäli Lloris nostaa pokaalin ilmaan. Rakkaustarina Tottenhamin kanssa on ollut pitkä ja raskas. Sydäntä raastava matka. Vuosikymmenestä toiseen olen elänyt hengessä mukana. Täysillä. Se on ainut keino. Ylpeänä, mutta lähtökohtaisesti melko lannistuneena. Viime vuosina Tottenhamin kurssi on ollut jyrkässä nousussa. Ymmärrettävästi oma fiilikseni lähentelee jo nirvanaa. Hengitän Tottenhamia. Koko joukkue on täyttä titaniumia. Tulevaisuus on liljanvalkea. Se, että saan myötälää Tottenhamin nousukautta on eittämättä jotain elämää suurempaa. Todella palkitsevaa – erittäin tyydyttävää. Spurs nollasi Dortmundin! Kellisti kotona ja vieraisa. Hyökkäystulivoima yhdistettynä viimeiseen lukkoon by Hugo Lloris. Jatkoon yhteismaalein 4–0 (3–0 & 0–1).

”Älä tule lässyttämään mulle jostain matsista, jos et ole nähnyt itse peliä”, sivalsin takaisin naapurilleni. Hän on isokokoinen ja äänekäs, joskin myös jokseenkin mukava, äärimmäisen avulias ja remonttihommissa hyvinkin kätevä. Hän tuli selittämään jotain Spurs–City -matsin jälkeen, joka oli muuten ensimmäinen Mestareiden liigan ottelu upouudella Tottenham Hotspur Stadioninilla. Naapuri kannattaa nykyisin Manchester Cityä, kun Leicester osoittautui yhden kauden ihmeeksi. En edes muista, mitä joukkuetta hän ”fanitti” ennen sitä. Tämä miehenkõriläs alkoi huutelemaan: ”Tottenhamilla kävi hirveä munkki eilen.” Vastasin hymy huulillani: ”Aina parempi voittaa.” Hän jatkoi jotain tuurivoitosta ja Cityn epäonnesta. Itse aloin voivottelemaan Kanen loukkaantumisesta: ”Kausi ohi. Viides nilkkavamma. Sama vasen nilkka kuin viimeksi. Kolmasti kyseessä on ollut oikean jalan nilkka. Kausi ohi. Meni vain liian kovaa tilanteeseen. Valitettava keskialueen tapahtuma. Vielä jos Delen kädessä on murtuma... kausi ohi.” Tämä kaikki tuli hänelle uutisena. Silloin minulle selvisi, että äijä ei ole nähnyt itse peliä vaan aukoi päätään minulle ottelutapahtumista, jotka perustuvat joihinkin sanomalehtien sivustoihin. Silloin pamautin vastapalloon: ”Ethän sä voi tulla mulle juttelemaan pelistä ja laukoa tuollaista skeidaa, jos sä et ole nähnyt ottelua! Mitä vittua sä puhut tuuri-

voitosta. Hei, älä tule lässyttämään mulle. Sä et tiedä mistä puhut.” Vittu mikä pelle! Juntti. Anna minun kaikki kestää. Tyypillinen tampio. Vaahtosi asioista, joista hänellä ei ollut mitään käsitystä. Vittu! Itse ottelu oli psyykeä raastava kaksituntinen. Olin samaan aikaan vihainen ja iloinen. Liikuttava avausseremonia nosti tunteet pintaan. Spursin päädyssä luki seuran slogan. Massiivinen seinä sen kertoi: *To Dare Is To Do*. Lloriksen fantastinen torjunta rankkarista. Maailman paras maalivahti. Spurs yhä mukana pelissä. Kanen loukkaantuminen. Kausi ohi. Oma pää puhtaana. Heung-Min Sonin sinnikäs yksilösuoritus – upea soolomaali. 1–0-kotivoitto Citystä. Vitutus vallitsevasta faktasta: se ei riitä mihinkään. Kausi ohi.

Toinen osaottelu oli perverssi näytelmä. Irvokas alku tarjosi neljä maalia yhteentoista minuuttiin. Son oli kuuma! Pelasi lisäaikaa. Pelasti ahdingosta. Aasian ihme on lottovoitto Spursille. Lopulta City meni menojaan. Kampesi väkisin tarvittavaan johon. Neljä omiin. Kausi ohi. Parjattu Fernando Llorente ohjasi kulmapotkusta Spursin kolmannen. Maali hyväksyttiin pitkän ja huolellisen videotarkastuksen jälkeen. Pallo ei osunut espanjalaisen käteen. Llorente nosti maalillaan Tottenhamin jatkoapaikkaan kiinni. Tuomarin antama lisäaika oli Spurs pienoiskoossa. Hyvän yrityksen ja kunniaakaan taistelun jälkeen koitti kirvelevä tappio. Tottenham oli lyöty! Cityn 5–3-maali oli klassinen esimerkki niistä neljästä vuosikymmenestä, mitä olen Spursin matkassa taivaltanut. Tuskaa!!! Huomasin heti ensimmäisestä hidastuksesta maalin olevan jasso. Vastasin noilla viidellä kirjaimella huutomerkin kera Hiiren synkkääkin synkempään viestiin. Videotarkastuksen jälkeen ilo olikin ylimmillään. Tottenham pelastui ylivoimaisen vastustajan kynsistä. Eteni välieriin. En olisi ikinä uskonut moiseen. Onnentunne nosti minut poutapilvien tasolle. Jari Tapanilta tuli viesti yön pikkutunneilla: ”Oon häviäjätyyppi, en ikinä usko omiin ja aina pessimistinen. Lopetin katsomisen 4–2-tilanteessa. En ansaitse tätä riemua. Pitäisi olla aina puolella, niin vastoin kuin myötä.”

Pelipäivä: juhlapäivä. Vieläpä vappu. Olin aivan fiilareissa. Valmistauduin ihanaan iltaan. Voitetun pelin jälkeen minulle riittää myhäily. En kaipaa muuta. Tuttu soitto kierros takaa jaetun nautinnon. Tottenham on pelillisesti eri planeetalta kuin kymmenen vuotta sitten. Spurs on suurempi ja suosittumpi kuin koskaan. Globaalisti. Jokaisella pelipaikalla on maailmanluokan supertähti. Tottenham Hotspur Stadion on Euroopan uusin ja upein pyhättö. Joukkue pelaa modernia jalkapalloa. Uskoo pallonhallintaan. Ero on merkittävä. Kun muistelee menneitä... se oli kuin liikenneuhkissa kärvistelyä. Punaisissa valoissa seisoskelua. Pysäytyneisyyden aika on ohi. Uusi ramppi vie suoraan motarille. Baana on auki. Vappurieha lässähti Tottenhamin heikkoon kotiotteluun Ajaxia vastaan. Ensimmäinen puolituntinen oli häpeällistä katseltavaa. Huolta lisäsi Jan Vertonghenin pelottavan näköinen loukkaantuminen. Vain ihme piti ottelun nolla yhdessä. Spurs oli pelillisessä kriisissä. Tekemisen taso oli niin heikkolaatuista ettei mitään rajaa. Kanen loukkaantuminen söi tehoja. Ehkä Sonin paluu pelikiellon jälkeen muuttaisi kaiken? Muuttaisihan. Oli vain uskottava, vaikka ei uskoisikaan. Kotonakaan ei ollut helppoa.

Kirjoitan suhteestani seuraan, joka ottaa enemmän kuin antaa. Elämäntavasta. Identiteetistä. Rakkaudesta. Tottenham Hotspur on osa minua.

Äärimmäisen henkilökohtainen fanikirja kertoo Mestareiden liigan finaalin huumasta, odotuksesta ja toivosta. Neljästä vuosikymmenestä Spursin kannattajana. Kaudesta 2019-2020: jokaisen pelipäivän tapahtumien kirjosta ja tunteiden skaalasta.

Ja vähän muustakin – saunomisesta satunnaisiin kummelluksiin, unioingelmista uravalintoihin. Kirjoittamisen vimhasta ja mustikoista.

